

CA VỌNG-CỔ HOÀI LANG 7

Kể từ ngày, anh ra đi xa ly nơi cố lý.

Ấy chẳng qua, những mong sao, đừng thỏa câu « hồ-thủy tang-bồng »

Nay bầm tay, đã ba đông phụng lìa loan vợ chịu xa chồng.

Trời đất ôi ! bởi hàn vi, nên căng răng phân cách giải đồng.

Ngọn gió thu, thổi hắt hiu làm đứt ruột khách phương-trời.

Mực mài nước mắt nên tạm đôi lời tỏ tấm băng tâm.

Vợ chồng người, sao đủ đôi vui cười hơn-hở.

Chúng ta thì cam oan khổ trửa nhớ lại chiều thương.

Ấy bởi nơi đôi đứa ta duyên ôi phận bạc.

Nên mới chia lìa đành xiêu lạc như đàn én xa nhau.

Mấy năm trời, chốn thiên-nhai hải giác anh ôm sầu.

Ngó non sông cảnh bi thương trời ly hận một màu.

Hỡi em ôi ! cay đắng trăm bề anh có quản chi đâu !

Chỉ thương bạn cô phòng, lạt phôi hồng tằm-tả giọt mưa Ngâu.

Có thương nhau thì giữ tấm son đừng để mực lộn màu,

Nước non còn đó ta cũng còn sum hiệp dựng lâu.

Chữ hiếu-thân em cần tâm lo lắng phụng thờ.

Mẹ già nuôi dưỡng dạy dỗ trẻ thơ.

Nước sông Tương một giải nông sờ.

Em trông đầu bến, qua luống đợi chờ nơi chốn cuối sông.